

REVOLUSJONENS BARN

Dag Jørgen Høgetveit
August 2020

REVOLUSJONENS BARN

"Fra tid til annen går det en vekkelse over landet, der nye mennesker dyrker nye idealer på veien mot nye paradiser og utopier, og igjen ruser seg på vissheten om at akkurat dette målet er verdt ethvert offer - av og til eget, men svært ofte andres.

Og så tar de ålltid feil." (Frode Fanebust; Revolusjonens barn; s.275)

"If Marx was sincere when he dismissed the possibility of ideas being causative agents as "ideological humbug," one must wonder why he labored so long to communicate his socialist ideas rather than just relaxing and letting "economic determinism" run its "inevitable" course. In fact, Marx's beloved material causes exist mainly as humans percéive them - as people pursue goals guided by their ideas about what is desireable and possible. Indeed, to explain why working-class people so often did not embrace the socialist revolution, Marx and Friedrich Engels had to invent the concept of "false consciousness" - an entirely ideolôgical cause."

"... the French Revolution would not have occured ... without revolutionary philosophies, for it was "ideas that set men in motion."" (Rodney Stark; How the West Won - The Neglected Story of the Triumph of Modernity; Introduction)

Dag Jørgen Høgetveit; august 2020

Frode Fanebust skriver (i annen hoveddel av Courtois, Titlestad, Fanebust og Elorza; Revolusjonens barn - Politiske utopiers makt i Norge: Venstresiden mellom demokrati og diktatur 1911-2018; s.273-4): "I boken Det internasjonale gjennombruddet gir Terje Tvedt en god (og for mange sikkert vond) analyse av Norges utvikling fra 1960-tallet og frem til i dag. Han lar solen stige over en nasjonalstat som kjente seg selv og var trygg på sin identitet, men som også tok seg selv for gitt. Og han lar solen gå ned over et samfunn som ... Og så, fem minutter før midnatt, rusler den forhenværende AKP(m-l)-eren bort i mørket, og lar oss sitte igjen uten svar."

Mulig dét - mulig Tvedt ikke egentlig gir svar.
Enn Fanebusts svar?

"I det siste har det ... blitt vanlig å etterlyse en islamsk reformasjon. Det er da fare for at de som tar til orde for dette har glemt at Martin Luther argumenterte for en vending bort fra den samtidige religionsforståelsen og adfôntes, altså en tilbakevending til de opprinnelige kildene. Kravet utløste halvannet århundre med religionskriger i Europa, noen ganger med kirkens splittelse (egentlig: desintegrasjon) som direkte årsak, andre ganger som ny ved på gamle bål. Den kristne reformasjonen var ikke et oppslag på en kirkedør i Wittenberg, men en prosess som kostet millioner av menneskeliv frem til freden i Westfalen i 1648. Først og fremst handlet det om rênseelse for all den staffasjonen troen hadde pådratt seg gjennom århundrene. Som religøst fenomen er reformasjonen derfor mer beslektet med den islamske salafismen som begynte på 1700-tallet, enn med Vestens generelle sekularisering etter opplysningstiden. Heller enn reformasjon, kan det derfor tenkes at islam har behov for en opplysningstid, der man i motsatt ende kommer ut med alminnelig forståelse og aksept for vitenskapens predikat i den dennesidige verden (evolusjonslæren, ikke minst!), individets rettigheter (kvinner og homoseksuelle!) og demokratiets fortrinn fremfor teokratiet." (Fanebust s.262)

"Når en fra et sekulært ståsted ... kan ha innvendinger mot Usman Ranas norske islam, så er det fordi han til syvende og sist foreskriver nøyaktig samme medisn som den unge Einar Gerhardsen gjorde da han mente å se at sovjetkommunistene fjernet seg fra Lenins rette lære, og som Tron Øgrim gjorde da maoismen raknet: Mër og bédre! I Usman Ranas tilfelle: mer og bedre islam... Men han er aldri inne på tanken om at mindre av alt han vil ha mer av, også kan være en plausibel løsning for det sekulære Norge. Altså at det kanskje bør gå

den samme veien med norsk islam som det har gått med norsk kristendom - og norsk kommunisme." (S.274-5)

2

"... Vestens generelle sekularisering etter opplysningstiden ... fra et sekulært ståsted ... en plausibel løsning for det sekulære Norge ..."; forståelse for at én religionsutgave kan være "hundre ganger å foretrekke fremfor" en annen; men generelt: mindre 'religion' og mer sekularitet - ingen forståelse for egen revolusjonær utopisme.

"... vitenskapens predikat i den dennesidige verden (evolusjonslæren, ikke minst!); denne skrupelige arbeidshypotesen som gav 'vitenskapelig' grunnlag for Marx, Lenin, Spenser, Carnegie, Rockefeller, Stalin, Hätler, Mao - og altså Fanebust. (Se gjerne Jerry Bergmann; The Darwin Effect - It's influence on Nazism, Eugenics, Racism, Communism, Capitalism & Sexism.)

"I første rekke blant forstandstroens profeter står Darwin (utviklingslæren, som ikke lenger bare forkvakler biologien, men også historieforskningen og i stigende grad teologien), Freud (den moderne psykologi, som dels brukes til å bortforklare den religiøse virkelighetserfaring, dels til å skaffe "syndsforlåtelse" utenom Gud), Marx (den ateistisk-materialistiske forfalskning av historien og samfunnsvitenskapene, som omsatt i politisk praksis skaper stadig mer helvete på jorden, også i de vestlige land, som i denne henseende er like marxistiske som kommunistlandene), samt Bultmann (den radikale bibelkritikk, som eter om seg som kreft i teologien). Om dem alle gjelder det at deres teorier beviselig er gale og knapt verd en alvorlig tanke på bakgrunn av nåtidens viten, men den religiøse de har grunnfestet, har mennesket funnet så velegnet til å undra seg sannheten ved, at kjensgjerningene ikke lenger får lov til å distrahere." (Poul Hoffmann; Narkotika og sex i Biblens lys; s.17)

"... individets rettigheter (kvinner og homoseksuelle!)"

Formørkningstiden er ennå ikke inntrådt da i 1665 "en tyrkisk utsending besøkte Wien og rapporterte hjem om et "svært ekstraordinært skue", forteller Lewis: "Hver gang keiseren møter en kvinne på gaten, lar han, hvis han er ridende, hesten stanse, slik at hun kan passere. Hvis keiseren er til fots og møter en kvinne, stanser han opp for å vise høflighet. Kvinnen hilser på keiseren, som så tar hatten av hodet sitt i respekt for kvinnen. Når kvinnen har passert, fortsetter keiseren sin vei. Det er i sannhet et ekstraordinært skue". Ifølge Lewis, var kvinners stilling "et av de områdene der motsetningene mellom kristne og muslimske skikker kom klarest til uttrykk. ... Muslimer som besøkte Europa fortalte "med forbløffelse og ofte forferdelse om vestlige kvinners ubeskjedenhet og pågåenhet, om deres ufattelige frihet og den absurde ærbødighet som de behandles med". (Hege Storhaug; Islam - Den 11. landeplage; s.220) Hvor kom den fra, denne "ufattelige frihet" og "absurde ærbødighet" for kvinner i 1600-talls Europa? - en frihet og ærbødighet norsk venstreside ikke har tilkjent innvandrerkvinner mens de aktivt utfaser den norske kvinne - med alt som nødvendig følger (summert "by Mary Kassian, a distinguished professor of women's studies at Southern Baptist Seminary: "Feminism began with the deconstruction of a Judeo-Christian view of womanhood; progressed to the deconstruction of manhood, general relationships, family/societal structures, and a Judeo-Christian worldview; and concluded with the concept of metaphysical pluralism, self-deification, and the rejection of the Judeo-Christian deity."" (Augusto Zimmermann; The spiritual roots of modern feminism; Journal of Creation 34(1)2020:63)

Og vi kan fortsette fra Kevin Swanson's Freedom (pp.188-9): "The assault on the institution of the family began in the eighteenth century with Jean-Jacques Rousseau, the ideological father of the modern socialist state. After abandoning his five children on the steps of an orphanage (as soon as they were born), he proceeded to write the book on education for the modern world - a book cal-

led Emile. According to historian, Will Durant, "Rousseau wanted a system of public instruction by the state. He prescribed many years with an unmarried tutor, who would withdraw the child as much as possible from parents and relatives." Historian Paul Johnson took this to be the cornerstone for the modern totalitarian state:

"What began as personal self-justification - hardened into convictions, into the proposition that education was the key to social and moral improvement, and this being so, it was the concern of the state. By a curious chain of infamous moral logic, Rousseau's iniquity as a parent <abandoning his children to an orphanage>, was linked to his ideological offspring, the future totalitarian state."

Rousseau's behavior and ideas represented socialism in its most raw form. It is a commitment to the dissolution of the family, and the incorporation of the family into the state. Some fifty years after Rousseau, the Prussian philosopher, Johann Fichte, produced his landmark speech, "An Address to the German Nation," in which he recommended that children be turned over to the state and subjected to compulsory education. Fichte's point was that "through forced schooling, everyone would learn that work makes free, and working for the State, even laying down one's life to its commands, was the greatest freedom of all." Once again, he who defines key words like "freedom" wins.

Karl Marx also acknowledged his commitment to the dissolution of the family in the Communist Manifesto. Core to the Manifesto are the words, "Replace home education with social." These men understood the family to be the most significant threat to the all-powerful totalitarian state.

The roots of this tyrannical thinking appear first in Plato's Republic, in which this seminal philosopher creates a world where temporary sexual liaisons produce children and "no parent should know his child, and no child should know his parent." Elsewhere, Plato specifically noted that children "belong to the state rather than to their parents." The Greek philosopher would be pleased to see his vision realized in the present society."

"Det sataniske har sin egen dystre rationalitet. Det vil sætte morderisk had overalt, hvor der er livgivende kærlighed. Det er konsekvent anti-Gud og anti-menneske: Anti-Krist.

Af alt det dæmoniske, der sker i vor tid, er det som feminismen er kommet til at stå for i virkeligheden det værste, for det er et angreb mod selve eksistensens urgrund, en dødelig infektion i skabningens hjerte. Når kærligheden mellem mand og kvinde og familiekærligheden i det hele taget myrdes, forsvinder al kærlighed fra verden. I stedet kommer en mareridtsverden, hvis konturer allerede toner frem i vor tids virkelighed.

Antikrists verden." (Poul Hoffmann; Mørke skjuler jorden; s.104)

Familie ... - Black Lives Matter; eller hvordan var det?

"Emotions neither prove nor disprove facts. There was a time when any rational adult understood this. But years of dumbed-down education and emphasis on how people 'feel' have left too many people unable to see through this media gimmick." (Thomas Sowell)

"Nowhere was the effect of the white liberalism of the 1960s on the social evolution of black culture more devastating than in the disintegration of the black family."

"White liberals, instead of comparing what has happened to the black family since the liberal welfare state policies of the 1960s were put into practice, compare black families to white families and conclude that the higher rates of broken homes and unwed motherhood among blacks are due to "a legacy of slavery." But why the large-scale disintegration of the black family should have begun a hundred years after slavery is left unexplained." (Thomas Sowell; essays yet Black Rednecks and White Liberals i boken ved samme navn; p.34; "these essays summarize the conclusions of more than a quarter of a century of my research on racial and cultural issues, as well as drawing on the work of innumer-

(Og apropos slaveri - fra bokens 3. essay (pp.111.136.116.135): "Why this provincial view of a worldwide evil? Often it is those who are most critical of a "Eurocentric" view of the world who are most Eurocentric when it comes to the evils and failings of the human race. Why would anyone wish to arbitrarily understate an evil that plagued mankind for thousands of years, unless it was not this evil itself that was the real concern, but rather the present-day uses of that historic evil? Clearly, the ability to score ideological points against American society or Western civilization, or to induce guilt and thereby extract benefits from the white population today, are greatly enhanced by making enslavement appear to be a peculiarly American, or a peculiarly white, crime"; "the stories of white slaves in the Islamic world were of interest only in the West of their time, not in the West of our time, when such experiences are largely passed over in silence, like other historical facts that do not fit today's visions and agendas."

"... within Western civilization, the principal impetus for the abolition of slavery came first from very conservative religious activists - people who would today be called "the religious right." Clearly, this story is not "politically correct" in today's terms. Hence it is ignored, as if it never happened." "... the anti-slavery movement coincided with an era in which Western power and hegemony were at their zenith, so that it was essentially European imperialism which ended slavery. This idea might seem shocking, not because it does not fit the facts, but because it does not fit the prevailing vision of our time." Parentes slutt. Tilbake til the Rednecks:)

"A Southerner said to Frederick Law Olmsted: "The fact is, sir, the people here are not like you northern people; they don't reason out everything so." Olmsted himself likewise concluded from his travels in the antebellum South, that Southerners were "greatly disinclined to exact and careful reasoning." As late as the First World War, white soldiers from Georgia, Arkansas, Kentucky, and Mississippi scored lower on mental tests than black soldiers from Ohio, Illinois, New York, and Pennsylvania." (P.23)

"By all indications, Northern black urban communities were themselves becoming cleaner, safer, and more orderly during this era of improving race relations, so changes in white public opinion were not merely inexplicable mood swings. Neither were the later retrogressions in race relations in the North which followed a massive influx of black migrants from the South - black rednecks - at the beginning of the twentieth century. As late as 1890, nine-tenths of all blacks in the United States still lived in the South, but those who lived in northern urban communities were largely from families long settled there." (P.46)

"That internal social barriers within the black community became more pronounced at the same time as white barriers against blacks in general suggests that more than coincidence was involved, since both occurred in the wake of the mass arrival of black rednecks from the South." (P.45)

"White liberals in many roles - as intellectuals, politicians, celebrities, judges, teachers - have aided and abetted the perpetuation of a counterproductive and self-destructive lifestyle among black rednecks. The welfare state has made it economically possible to avoid many of the painful consequences of this lifestyle that forced previous generations of blacks and whites to move away from the redneck culture and its values." (P.51)

"By projecting a vision of a world in which the problems of blacks are consequences of the actions of whites, either immediately or in times past, white liberals have provided a blanket excuse for shortcomings and even crimes by blacks. The very possibility of any internal cultural sources of the problems of blacks have been banished from consideration by the fashionable phrase "blaming the victim."" (P.52)

Et sveip innom essayet History versus Visions (pp.261-2): "The small enclaves of New England culture transplanted among blacks - via Oberlin College <Ohio 1833> and Dunbar High School, as well as in black colleges established in the South by New Englanders - did not promote pride in the existing black redneck culture. On the contrary, the clear message in these enclaves was that the way most blacks talked, the way they behaved, and the whole set of redneck values they inherited, were all wrong and were things to be overcome. The wholly disproportionate number of black leaders and high achievers who came out of these small enclaves is further evidence in the case of "pride" versus "self-hate." Among blacks and white liberals, there were those who thought that cultural changes among blacks were unnecessary, that there could be progress without internal cultural change, effects without causes. In the post-1960s world, such views gained the ascendancy - and those who held these views often wondered why it was so hard to raise ghetto blacks out of poverty and social disintegration. Their answer was usually a call for more welfare state programs, more "pride" and "self-esteem," more steeping in the history of black achievement or white injustice. The actual track record of this approach, compared to the opposite approach in the New England enclaves, received virtually no attention. Fortunately, in the decades before this mindset became fixed, most blacks had become better educated and had lifted themselves out of poverty at a rate higher than that after the civil rights revolution of the 1960s. For example, more blacks rose into professional and other higher level occupations in the years preceding the Civil Rights Act of 1964 than in the years following its enactment. This factual history served no one's political agenda and has since been replaced by a fictional history that does."

"Riots by blacks are almost automatically blamed on whites, whether in the Kerner Report on the riots of the 1960s or in the reactions among white liberals to the Los Angeles riots of 1992. In some white liberal circles - the New York Times, for example - the police are almost automatically at fault in confrontations with black criminals, hoodlums, or rioters. When the police arrive on a scene of crime or violence in black communities, whatever they do is likely to be categorized later as either having let the situation get out of hand or as having used excessive force. Any force sufficient to prevent the situation from getting out of hand is almost certain to be called excessive force by white liberals in the media, so that - by definition - the police will have acted badly, no matter what they did or failed to do. Should the police arrive in such overwhelming numbers as to bring the disorder to a quick halt without any need to use force at all, then they will often be said to have "over-reacted" by sending so many cops to deal with unresisting people. One of the reactions of the police to such predictable scapegoating in the media has been to "de-police" some of the most violent black neighborhoods, looking the other way rather than risk seeing a whole career ruined by media charges of racism. This gives criminals, hoodlums and rioters a freer hand - at the expense of law-abiding blacks, who may be the great majority, even in a high-crime neighborhood." (Pp.53-4)

P.59: "It is not only the cultural peculiarities of the black ghetto culture which has been perpetuated by the identity fetish developed in the post-1960s era. What has also been promoted has been a conformity of beliefs and affirmations among blacks, with those with different viewpoints being banished from consideration intellectually and ostracized socially - at least in so far as "identity" advocates succeed in imposing their straitjacket on others. Not only behavioral litmus tests but ideological litmus tests have been used by those promoting a black identity fetish, with those who do not pass such litmus tests being dismissed as not "really" black.

This post-1960s black identity intolerance - promoted by white intellectuals as well as black leaders and activists - is a painful parallel to the post-1830s intolerance among white Southerners against anyone who questioned slavery in any way. Maintaining what has been aptly called an "intellectual blockade"

against ideas differing from those prevailing in the South, antebellum Southerners not only insulated themselves from ideas and viewpoints originating outside the region but, at the same time, in effect drove out of the South independent-minded people who would not march in lockstep. The resulting narrow and unquestioning conformity of that era led the South into the blind alley of a Civil War that devastated wide sections of the region and left a legacy of bitterness that lasted for generations. It can only be hoped that today's narrow intolerance promoted by a black identity fetish will not lead into similarly disastrous blind alleys."

Rasekamp, kjønnskamp, klassekamp, by og land mann mot mann - eller sagt med Karl Marx' diktning: "Med förakt vill jag kasta min handske rakt i världens ansikte, och skåda den gigantiske pygméns kollaps. Hans fall kan inte släcka min iver.

Därefter kan jag vandra, gudalik och segrande, genom världens ruiner och genom styrkan i mina ord blir jag likställd med Skaparen"; "De djävulska ångorna stiger och fyller min hjärna, till dess jag blir galen och mitt hjärta i grunden förändrats. Ser du detta svärd? Mörkrets furste sålde det till mig." (Siterat fra Richard Wurmbrand; Vem var Karl Marx?)

Sowell(pp.271.276-7.291): "Without understanding the features of one's own society that have provided a prosperity, a freedom, and a security rare to non-existent over much of the rest of the world, one risks losing by default all these things for oneself and posterity."

"Contemporary plans, theories, beliefs, and hopes can be checked against the record of what happened in the past when similar notions were put into practice. Merely to discover how often the same ideas have occurred to others, centuries ago, can be a sobering experience for those inclined to become carried away by supposedly new and brilliant insights about an unprecedented situation. But history cannot be a reality check for visions when history is itself shaped by visions." "When facts ... that are both known and relevant are deliberately suppressed because they would undermine a particular vision, doctrine, or agenda, then history is prostituted and cannot serve as a check against visions, because facts have been subordinated to visions."

"... the fact that nations and whole civilizations have also collapsed, with tragic repercussions lasting for centuries, is a sobering reminder that there is not an unlimited latitude for error or misconception. Sealing ourselves off from reality within a vision risks the kinds of catastrophes that blind rulers have brought down upon themselves and their countries, from the days of the Roman Empire to the cataclysm into which Hitler led Germany. The key factor in these calamities has often been a blocking of feedback from reality, epitomized by the figurative or literal killing of messengers bringing bad news. Where beliefs are not checked against facts, but instead facts must meet the test of consonance with the prevailing vision, we are in the process of sealing ourselves off from feedback from reality. Heedless of the past, we are flying blind into the future."

Familien ... - over til Bernt T. Oftestad (Dagen 13.07.20): "Ideer og praksis fra den store, franske revolusjon har preget senere stats- og samfunnsutvikling ikke minst i det liberale sekulariserte demokrati. Den brede bevegelsen mot rasisme, som vi opplever i dag, har reist ikonoklastiske krav og fjernet statuer og minnesmerker over mennesker som sto for eller praktiserte rasediskriminering. Slike fortidsminner må vekke. Det er nåtiden og fremtiden som gjelder. Et slags historisk nullpunkt er nå inntrådt, en ny begynnelse er i gang. Om man forskrekkes over dagens billedstorm, bør man være klar over at det liberale demokratiet har også jakobinske røtter.

Den antirasistiske bevegelsen er bred og samler folk med ulik ideologisk bakgrunn. Men kjernen og dens drivende kraft er BLM. Dens ideologi omfatter også radikalt oppbrudd fra kristen etikk på kjønnslivets og familielivets område: "We disrupt the Western-prescribed nuclear family structure requirement

by supporting each other as extended families and <villages> that collectively care for one another, especially our children (...). We foster a queer affirming network, When we gather, we do so with the intention of freeing ourselves from the tight grip of heteronormative thinking, or rather, the belief that all in the world are heterosexual (unless s/he or they disclose otherwise)" <https://blacklivesmatter.com/what-we-believe/>.

På dette punkt skiller ikke BLM seg fra den store revolusjonen, som i sin tid "demokratiserte" promiskuiteten. Pornografi var et egnet middel i kampen mot den tradisjonelle, kristne seksualmoral. Frihet, likhet og brorskap kunne realiseres ved fri sex, incest og homoseksualitet."

Og vi er tilbake ved Fanebust og de "homoseksuelle!" etc. - seksualistene som påberopes visse 'rettigheter'.

"Dette er boka om vår tids største løgn: at vi er seksuelt frigjorte", siterer Spartacus forlag Jakob Semb Aasmundsen i helsides annonsering av slippfest for boken Fri? - Fanget i en seksuelt frigjort tid (Kl.k.29.02.20): "I dag er "alt" lov. Sex og kjærlighet er kun et par Tinder-meldinger unna, og i jakten på kjærligheten stiller vi skyhøye krav til hverandre. For å komme først i køen bryter vi egne grenser, sulter oss syke og forsøker å operere bort dårlig selv-tillit. Vi ønsker kontroll over egne kropp, men reduserer isteden oss selv til begjærsobjekter. Likevel har vi mindre sex enn før, og flere av oss ender opp ensomme.

I Fri? viser Jakob Semb Aasmundsen hvordan sosiale medier, datingapper og porno bidrar til en seksuelt frustrert tid preget av overfladiskhet og usikkerhet." Jeg har ikke lest boken og antar vel at 'Årets Homotopp 2016' ikke byr de til-trengte løsninger.

("I dag er "alt" lov"; i alle fall bør det bli: "Foreningen FRIs ideologi kommer tydelig fram i det nye navnet deres - "Foreningen for kjønns- og seksualitetsmangfold". I foreningens Prinsippprogram leser vi: "FRI mener at alle former for seksuelle relasjoner eller handlinger som er basert på respekt, likeverd og reelt samtykke er positivt." (Min utheving.)

Budskapet fra FRI er at det finnes dusinvis av kjønnsuttrykk og kjønn, kjønns-identiteter og samlivsvarianter. Alt framstilles som like naturlig, sunt og positivt - enten det er homo, bi eller poly, sadomasochisme eller gruppesex, kjønnskifte for barn eller planlagt farløshet, osv., osv. Forskjellen på norm og unntak er avskaffet." (Øivind Benestad; dagen.no 25.08.17)

"I dag er "alt" lov"; kjemisk-hormonell evt. kirurgisk kjønnslemlestelse ikke unntatt: "-Folkehelseinstituttet har fått tildelt rollen som kunnskapsprodusent for helseforvaltningen, så vi bør jo lyttes til, sier forsker Pål Surén ved Folkehelseinstituttet (FHI)", han "kommer med krass kritikk av prosessen rundt nye regler for kjønnsbehandling og det han mener er ei ulovlig retningslinje." (Kl.k.25.07.20) "Oslo universitetssykehus og Legeforeningen har også kommet med sterkt faglig kritikk av de nye reglene i sine høringsuttalelser."

"I FHIs hørings svar fra 27. februar skriver Surén at "forsvarligheten ved kjønnsbekreftende behandling ikke er godt nok ivaretatt" i forslaget, og bryter med forsvarlighetskravene i helselovgivningen." "Han peker på at arbeidet med retningslinjene ble iverksatt på bakgrunn av konklusjoner i rapporten "Rett til rett kjønn, helse til alle kjønn" fra 2015.

-Grappa bak denne ble oppnevnt direkte av Helse- og omsorgsdepartementet. Den ble jo kalt en ekspertgruppe, men hadde et veldig tungt innslag av aktivister. Av de medisinske fagpersonene som var med, var et flertall fra et miljø som argumenterer sterkt for en desentralisering og liberalisering av behandlingen."

Henrik Vogt og Glenn-Peter Sætre, hhv. UiO/NTNU og UiO, skriver (Aft.p.16.07.20): "... i diskusjonen om kjønnsinkongruens - for eksempel i Helsedirektoratets nye retningslinje - brukes ordet "sykeliggjøring" ofte på en selektiv måte, nemlig kun i betydningen "psykiatrisering". Dette tildekker at hormoner og kniv representerer en tung medikalisering av i utgangspunktet friske kropp.

Er det alltid et uttrykk for toleranse mot disse kroppene når de endres slik?"

"De siste årenes økning av spesielt unge jenter som fortolker sine problemer som uttrykk for å være "født i feil kropp", og som får kroppsendrende behandling, har ikke kommet parallelt med at penis i økende grad forbindes med menn og bryster med kvinner. Den har kommet med en aktivisme der fagfolk deltar for å omdefinere kjønn, der kjønnsinkongruens hevdes å ha stor forklaringskraft i unge menneskers liv og der det å definere sitt kjønn blir en personlig oppgave. Det er etter at transaktivismen har kommet på dagsordenen, at vi har sett en eksplosiv økning av folk som ønsker slik behandling."

Det er ikke bare i relasjon til Wuhan-virus at faglig baserte råd (fra FHI) skal ignoreres.

Leder "i Skeivt utvalg i Rødt, Anne-Marith Rasmussen" "bejubler innføringen av selvvalgt juridisk kjønn i Norge i 2016, og ignorerer at lovendringen i praksis betyr at hannkjønn, uten planer om så mye som å barbere bort skjegget, nå benytter seg av tjenester forbeholdt kvinner."

"Aktivistideologien venstresiden gjør seg til vert for er så forvrent at "feminismen" deres erklærer kvinner som vil dusje i fred som fremste fiende. Ja, vi er svært mange kvinner som ikke vil møte penis i dusj og garderobe-fasiliteter. Dette er tilkjempede rettigheter, jamfør FNs kvinnekonvensjon, basert på biologisk kjønn. Biologisk kjønn er en realitet, selv om Rasmussen velger å tro at biologi er ideologi.

De ekstraordinære bevisene som må framvises for ekstraordinære påstander mangler; om at kjønn finnes i et spekter, at mennesker kan bytte kjønn og at vårt kjønn, i motsetning til alle klodens organismer, defineres av hjernen: transideologi er pseudovitenskap. Når dette presses fram i medisinske retningslinjer, straffeloven, NRK og i skolen, gjelder problemstillingene alle. Vårt fokus er forsvar av jenter og kvinners rettigheter." (Christina Eline Ellingsen og Anne Kalvig; Kl.k.30.07.20) Parentes slutt.)

Poul Hoffmann (1971); Narkotia og sex i Bibelens lys; 2. del - Sangenes sang; kap. 1 - Seksualismen: "Når man prøver å danne seg et overblikk over alt det, som psykologisk holder flere og flere av vår tids mennesker på så stor avstand fra kirke og bibel, at de aldri oppdager hva kristendom egentlig er for noe, er det visse ting som man stadig stanser ved. En av dem er førkvaklingen av forholdet mellom mann og kvinne, som skrider frem i stadig vekselvirkning med den alminnelige åndelige oppløsning og dessverre går hånd i hånd med en historisk usikkerhet i kirken overfor det samme forhold, noe som har gitt alle slags misforståelser fritt spillerom og som skaper falske sperringer i stedet for ekte grenser."

"I en verden hvor nettopp det seksuelle mer og mer vinner status som avgudskultus oppfattes det som en slags blasfemi å ville hevde lover for dets utfoldelse. Slike anklager er blant de bitreste som rettes mot kirken.

Kanskje er denne seksualisme den frodigste vekst i hele den jungel av erstatningsreligioner som vokser frem i det tomrom som kristendommen etterlater seg. Instinktivt tales det om "sexdyrkelse", men det kan være nødvendig å gjøre det klart at det ikke bare dreier seg om et fyndig ord, som kan gi luft for innestengt surhet, i stil med de gjengse grovheter i trafikken. Det er virkelig tale om en religion. Den kan knapt nok sies å høre med til de ateistiske religioner, som buddhismen og kommunismen, dens bekjenneres ærgjærighet som "moderne, opplyste mennesker" synes å være det eneste som hindrer dem i å hviske Afroditens navn når de er på kultens høydepunkter.

Gamle kristne nøkkelbegreper som kjærlighet og salighet får et nytt innhold i overenstemmelse med den nye religion. Med kjærlighet forstår man i dag mer og mer kjønnsdriften som et isolert fenomen, det rent seksuelle begjær. Hva ordet tidligere betegnet går etter hvert i glemmeboken, som livet ebber ut når man forblør."

"Enhver kan etter behag eller ubehag fortsette analysen. I tilknytning til denne samfunnets seksualisering med dens aggressive dogmer, blant annet om uinnskrenket seksuell aktivitet helt fra barndommen (forutsett allerede av Huxley

"Det er vesentlig å ha for øye at hele denne mektige strømning i vår tid, som setter inn med en voldsomhet som minner om brudd på en demning, ikke er noe nytt, men en gjenopplivelse av det kultiske seksualmønster eller seksuelle kultmønster som kan iakttas overalt i historien og geografien, hvor den jødisk-kristne åpenbaringstradisjon ikke øver bestemmende innflytelse. Det er ikke underlig at dette nå kryper frem overalt i takt med avkristningen, slik som mørket automatisk kryper frem der lyset svinner <Rom.1,18-32>, jfr. hele kapitlet om narkomanien i første del. Det dreier seg om fenomener av religiøs dynamikk, helt ned i de dypeste lag av den menneskelige sjel. Seksualismen er en erstatning for ..."

"Vil man forstå situasjonen og vite noe om hva som ytterligere forestår, kan man ikke gjøre noe bedre enn å studere de kulturer i fortiden, der den jødisk-kristne tradisjon heller ikke har gjort seg vesentlig gjeldende, ikke minst i oldtidens Babylon, som står som innbegrepet av den hedenske verdensmakt til alle tider (i aposteltiden ble navnet brukt om Rom. På dette grunnlag har hvert enkelt stadium hittil kunne forutsies. Naturligvis lyder det hver gang indignert: Nei, slik kan det aldri bli her!"

"Tross alle "idealistiske" bestrebelsers fra den moderne seksualkults iscenesettere er det ikke enhver som uten videre kan slippe inn gjennom fornedrelsens port. Og de som av en eller annen grunn ikke kan være med - eventuelt også på grunn av det som kalles gammeldagse hemninger, hvilket jo som regel vil si rester av kristent livssyn - sviktes på det mest hjerteløse. De er utstøtte, utenfor. Selvfølgelig er denne utstøttelse en velsignelse, men det er de jo sjelden klar over. De merker bare den lidelse som det er for unge mennesker å være utenfor. Det er som de fredløse i de gamle stammesamfunn, de som var utelukket fra kultfelleskapet og streifet ensomme omkring i vilnisset i en tilstand av desperasjon."

"Stor er vel Guds fiende, skrev Kaj Munk, men større er dog Gud. Hva skal kirken gjøre? Hva skal man utrette i en situasjon som mer og mer utvikler seg til en uløselig knute?"

Det vi ikke skal gjøre, burde i det minste være innlysende. Vi skal ikke begynne å lempe oss etter seksualismen og konkurrere med den i falsk frisinn og "radikale" standpunkter. Men man kunne ønske at denne selvfølgelighet var noe mer selvfølgelig iblant oss. I store deler av kirken har utviklingstroen fostret en forestilling om at det gjelder å stå i spissen for tidens "revolusjons"- og "frihets"-raseri og hjelpe til å løfte deres plakater. I samme grad som man slipper Bibelens veiledning faller man for slagordene og forveksler verdens dødsmarsj med evangéliets revolusjon og frihet."

"Så lenge kirken sier sannheten kan man finne seg i at lassoen strammes, men at bibelsk underernærte kristne løper forvirret i ring til de segner, er nesten ikke til å holde ut. Der loven ikke får lov til å gjelde mer, har evangeliet om syndenes forlatelse og dermed legemets oppstandelse og det evige liv tapt sin mening. Det burde være helt innlysende i kirken, det burde være selvfølgelig at det ikke går noen vei gjennom flørt og kompromisser med seksualismen eller andre avgudskulter. Der går veien til undergang.

Like så innlysende burde det kanskje være at det vi har å gjøre er det samme som vi alltid har å gjøre: Vi skal finne ut hva det er evangéliet, gledens, troens, håpets og kjærlighetens budskap, har å si på de livsområder det her dreier seg om."

Hoffmann er snart over i kap. 2; men Fanebust igjen:

"... demokratiets fortrinn ...".

Ivar Welle (1946); Luthers liv og Luthers tro (s.72-3): "I vår tid har vi opplevet at den katolske kirke er blitt stående som fyrstemaktens sterkeste støtte, mens de rene, lutherske land her i Norden vel er blitt de mest demokratiske

i verden. Dette er skjedd ved en utvikling som kan sees f. eks. i Hans Nielsen Hauges virksomhet. Ingen kunne være mer lydlig mot øvrigheten og den enevelldige konge i Kjøbenhavn. Men han var også lydlig mot Guds ord i Bibelen og i den lutherske barnelærdom, derved ble han drevet til å vitne om Frelseren, selv etter at han fikk vite at dette stred mot kongens lov og bud. Ved sitt eksempel er Hauge blitt en drivende kraft i det norske folks strev for opplysning og frihet, for folkestyre mot embetsstyre. Haugianismen ble en vesentlig del av det åndsliv som danner den nødvendige grunnvold for hele det demokratiske samfunn i Norge.

Lutherdommen inneholder to elementer, det forsiktige, konservative, som nødvendig vil bryte med det gamle og avskyr revolusjon. Det annet element er den evangeliske frihet, som i lengden må føre til tankefrihet og borgerlig frihet. Og dette frihetselementet er sterkest."

(Og tilføy Luther selv: "Om Luther er en lømmel eller en helgen, det bryr jeg meg ikke om; hans lære er ikke hans, den er Kristi lære. Du ser jo at tyrannerne ikke bare har planer om å rydde Luther av veien - de vil utrydde læren! Og det er for lærens skyld de angriper deg og spør om du er luthersk. Her må du sannelig ikke svare med glatte ord, men bekjenne Kristus åpent -!")

"Det er vanskelig å gjøre folkestyret bedre enn folket det springer ut av. De totalitære bevegelsene ønsker derfor å befolke sine nye og bedre samfunn med nye og bedre mennesker. Da ender det som regel med utrenskning av dem som ikke tilfredsstillende idealet, noe som viser seg å være omtrent alle unntatt dem som for tiden innehar makten", skriver Torgrim Titlestad i forord til Revolusjonens barn. Bokens innledning skriver om "den hemningsløse sovjethengivenheten ... som fikk form av en dennesidig verdensreligion og som knapt kunne være gjenstand for diskusjon."

"Men intet kommer bare av seg selv, man må alltid tilbake til et fenomenets røtter. Derfor faller det naturlig å se på moderne totalitære ideenes opprinnelse i den franske revolusjon av 1789. På denne måten avdekker vi noen av røttene til den utviklingen som vi fikk i Norge fra tidlig på 1900-tallet. Derfor følger nå et bidrag av professor Stéphane Courtois (1947-), som trekker linjen fra den franske revolusjonens skyggesider til Lenins russiske statskupp og revolusjon. Arbeiderbevegelsens utopi om at sosialismen skulle skape Det nye og gode menneske utartet til Josef Stalins grusomme Gulag i Sovjetunionen."

Og "Når så arbeiderne ikke sluttet opp om de revolusjonære parolene på 1980-tallet og arbeiderbevegelsens partier stemmemessig begynte å stagnere, begynte ledere på venstresiden å se etter nye grupper som forbundsfeller ved valgene. Blikket falt på innvandrerne som fikk komme fra den tredje verden i stigende antall. Likesom moderate meningsmotstandere i arbeiderbevegelsen på 1930-tallet var blitt stigmatisert som fascister, fremkom på 1990-tallet og fremover en lignende stemplingsmetode imot dem som var kritiske til islams innmarsj i Norge. Det politiske islams totalitære skyggesider ble fortiet, og utopien om Det nye og gode menneske fremsto nå i multikulturell drakt."

(Og forøvrig fordres at Det nye og gode menneske bekjenner 'evolusjonen', bekjenner feminismen & liketilling m./ påfølgende LHBTVOSV-'rettigheter', samt også karbonapokalypsen - hver for seg religioner som forkludrer enhver sammenheng de innbringes i.)

Men det var Revolusjonen; Stéphane Courtois: "Revolusjonen blir idag, spesielt i Frankrike, ansett som menneskehetens befrier. Grunnen er i stor grad "Erklæringen om menneskets og borgernes rettigheter" fra 1789 og mottoet "Frihet, Likhhet, òBrorskap". Den franske revolusjonen utgjorde øyeblikkelig det ideologiske og politiske bakteppet for alle som ønsket å bestride den eksisterende politiske, sosiale og religiøse orden." (S.19)

"I 1978 skrev den franske historikeren Francois Furet boken Tenke den franske revolusjonen. Han viste at den franske revolusjonen er omspunnet av en mytologisk og rettferdiggjørende visjon som søker å innlemme menneskerettigheter og revolusjonær terror i en og samme bevegelse... Han satt revolusjonen inn i en

ramme som beskrev konflikten mellom en demokratisk revolusjon, symbolisert av erklæringen om menneskets og borgernes rettigheter av 1789, og en diktatorisk visjon inkarnert av Robespierre og Velferdskomitéen." (S.21)

"Fra den 26. august 1789 forsøkte den grunnlovgivende forsamlingen å sette på plass en ny rettsstat basert på den berømte "Erklæringen om menneskets og borgernes rettigheter"... Den skulle etablere noen grunnleggende prinsipper: ..." (S.22) "Disse hovedartiklene i erklæringen skjuler imidlertid en grunnleggende konflikt. På den ene siden kreves respekt i kraft av menneskets "naturlige rettigheter", som er grunnlaget for en kristen visjon av samfunnet og, i større sammenheng, av menneskeheten. Dersom grunnloven beskytter menneskets "naturlige rettigheter" på en varig og tidsmessig troverdig måte, kan det med stor rett hevdes at den representerer "folkeviljen". Konflikten oppstår når en engere krets av mer eller mindre selvoppnevnte representanter for folket vedtar lover som de definerer som "gode", som de hevder beskytter befolkningens "naturlige rettigheter" og som de legger frem som uttrykk for "folkeviljen". Fra september 1789 fremtvang de folkevalgte ideen om at de var bærere av "folkeviljen". Det var dermed den grunnlovgivende forsamlingen, eller mer presist flertallet i denne forsamlingen, som var ment å utgjøre folkeviljen og på den måten etablere forsamlingens lover som "gode"." (S.23)

"Den "revolusjonære" legitimiteten var falsk fordi den ikke var grunnlagt på noe fundamentalt prinsipp. Den var naturligvis ikke monarkisk. Men den bygget heller ikke på rettsstatens prinsipp om ett menneske, én stemme og var derfor heller ikke demokratisk. I den amerikanske konstitusjonelle modellen finnes en juridisk makt som skal kontrollere at lovene respekterer borgernes rettigheter. Modellen forutsetter at valgene av representanter til nasjonalforsamlingen er "free and fair", og at representantene har full ytringsfrihet. Den franske revolusjonen ville det annerledes."

Terroren "var etter sigende kroningen av demokratiets prinsipp. Robespierre forklarte det slik: "Terroren er ikke så mye et spesielt prinsipp som en konsekvens av demokratiets generelle prinsipp anvendt på fedrelandets mest presserende behov." Terroren, som dermed ble anvendelsen av prinsippet om den republikanske og demokratiske Dyd, må være sparsom med juridisk formalitet. Den må slå ned som lynet; med stor styrke og ekstrem hastighet. Den må ikke kaste bort tiden på prosedyrer, som utpeking av den mistenkte og straff av den domfelte. Terroren står dermed i skarp kontrast til respekten for juridisk formalitet og den uunnværlige tid gjennomføringen av den tar - en prosess som er blant de grunnleggende garantiene for individuell frihet." (S.27) (Jf. utviklingen i norsk rettsvesen.)

Så langt Courtois.

"... den siviliserte verdens hovedstad" - iflg. Hégel om ikke annet...

"Vi begynte dagen med at gå på Jeu de Paume - det lille museum, der ligger for enden af Tuileries-haven, ud mod Concordepladsen, og som rummer impressionisternes billeder."

"... er der anden målestok end det interessante?"

Det er dette spørsmål, impressionisternes malerier er fælles om at stille, og således skildrer de en tid, hvor alle målestokke er brudt sammen, fordi det menneskelige indtryk er blevet den eneste målestok. Mennesket som tilværelsens midtpunkt og herre. Mennesket, hvem intet er helligt, fordi mennesket er blevet sin egen Gud, hvorfor enhver menneskelig udfoldelse forsvarer og begrunder sig selv. Det er impressionismens baggrund, det 19. århundredes holdning og horisont. Hektisk, febrilsk, artistisk. Nietzsches forkyndelse af Guds død formulerer fornemmelsen. Ynglingen, der har sprængt sin fars autoritet og som nu beruser sig i friheden og dens muligheder - på een gang ængstet og uhammet. Det er den åndelige baggrund for impressionismen og dermed for den moderne verden, og i Jeu de Paumes sale var det ikke muligt at overse præget.

Men det begynte jo ikke med impressionismen. Det 19. århundredes sidste halvdel står i snæver forbindelse med første halvdel og perioden forinden, og ikke

langt fra Jeu de Paume mødte vi impressionismens forudsætning. Ved at gå igen- nem Tuileries-haven og over Seinen kom vi til Justitspalæet med fængslet fra den Franske Revolution, Conciergeriet, og i Conciergeriets skumle gange og celler mødte vi første halvdel av forrige århundredes tilblivelseshistorie. Her sad bl.a. Marie Antoinette fængslet forud for køreturen til guillotinen i oktober 1793..."

"Ja, hvad var egentlig den Franske Revolution? Et stykke fra Conciergeriet ligger Notre Dame kirken, og den medfart, Notre Dame fik under Revolutionen, siger noget om dennes egentlige indhold. For det første blev kirken skånselsløst plyndret av de revolutionære, som knuste alt, hvad knuses kunne, og som derefter solgte kirken til nedrivelse. For det andet var det i Notre Dame, at der en måned efter henrettelsen af Marie Antoinette, i november 1793, blev afholdt en "fornuftens gudstjeneste", hvor man lod en skuespillerinde symbolisere den fornuft, der for fremtiden skulle tilbedes som den sande guddom, og ved hvilken gudstjeneste for fornuften blev oplæst bl.a. erklæringen om menneskerettighederne som den nye tids hellige skrift. Tilsammen taler dette om en ny religion, der var bygget på hadet til den gamle, og hvor meningen med det hele derfor er at styrte Gud fra tronen for å sætte mennesket på den i stedet. Det var Rædselsherredømmet, der udfoldede sig i Paris i efteråret 1793 og satte Marie Antoinette i dette fængsel, og sjælen i Rædselsherredømmet, var den Robespierre, der dyrkede Rousseau som det guddommeliges talsmand. Således blev naturen et helligt ord for Revolutionen, menneskets umistelige rettigheder, fornuften, det dydige. I disse gloser blev udtrykt den humane religiøsitet, der brød frem med dæmonisk kraft og rev alle skranker ned for at skabe et nyt menneske på en ny jord, og den egentlige kerne i den Franske Revolution er da en absolut humanisme med et deraf følgende had til kristendommen. Ecrasons l'infame! havde Voltaire sagt om den katolske kirke, og sammen med Rousseau gravsatte Revolutionen Voltaire i den til Pantheon omdøbte St. Genévieve kirke med stor højtidelighed. Knus den afskyelige! - det gælder i sidste instans den kristendom, der havde draget mennesket til ansvar for Gud ved at forkynde Guds ord som sandheden, og hadet til den således begrænsende Gud betød tillige hadet til enhver autoritet, der - med Menneskerettighedserklæringens ord - "undertrykte" menneskets frie udfoldelse ved at sætte grænser for mennesket. Heraf tilbedelsen af lighedens begreb."

"Med den Franske Revolution sattes temaet for det 19. århundrede, og forbindelsen fra Conciergeriet til Jeu de Paume er åpenbar. Det er sammenbruddet for alle hidtil gældende målestokke, for op og ned på verden, for opfattelsen af mennesket som værende under en fordring, hvorfor der er forskel på godt og ondt, moral og amoral, det er - med Nietzsces udtryk - den omvurdering af alle værdier, som følger af Guds død. Det af sig selv og sin frihed berusede menneske, som har brudt alle bånd og nu udfolder sig - enten ved at pine og halsugge en dronning eller ved at dyrke og udstille alle indtryk og fænomener. Dette tema som det egentlige indhold af det 19. århundrede og dermed som forudsætning for den moderne verden gav en dags vandring i Paris en levende fornemmelse af - og tankerne gik så til Danmark og den mand, der i midten af forrige århundrede fattede og førstod langt mere af denne udvikling end nogen anden. Og jeg kom til at tænke på hans lærer, den Poul Møller, hvem Søren Kierkegaard i "Begrebet Angest" kaldte "min beundring, mit savn", og som i digtet "Kunstneren mellem oprørerne" havde antydnet det opgør med en dæmonisk-revolutionær samtid, som Søren Kierkegaard uddybede og gennemførte. Her er der ikke tale om den banale modsætning mellem konservativ og progressiv. Men Poul Møller har forstået, at den moderne europæiske ideologisering under dække af ord som fremskridt og frihed er forkynder af en selvforhudelse, som bærer den blodberusede menneskeforagt i sit skød...

... Møller udsiger ... at den revolutionære voldsmand retter sin vold og revolution imod selve lovens eksistens, den lov, der ikke blot er samfundets grundlag, men som også er det enkelte menneskes og den menneskelige samvittigheds værn, bag hvis "hellige grænser" mennesket er "fri som en Gud", og Poul Møller

har dermed karakteriseret det totalitære indhold af de revolutioner, der med udgangspunkt i den Franske Revolution jog hen over det europæiske fastland i det 19. århundrede som haglbyger. De sigter efter at beslaglægge menneskets sjæl og sind. De tænker i baner, som nægter at respektere den enkeltes åndelige frihed, for den enkelte skal være eet med samfundet. Revolutionen tåler ingen grænser, bag hvilke borgerne kan være trygge, ingen forskelle, ingen "lovens kobbermur", revolutionen tåler ingen afvigelse fra det almene og dermed intet privatliv i forhold til det offentlige, for ifølge de revolutionære er alle bånd og skel ophævet af revolutionen, hvorfor samfundet er alt i alle. Gældende lov, fred for den enkelte, der overholder loven, respekt for menneskets sjæl - alt trampes under føde af revolutionen på samme måde som de revolutionære tramper kunstnerens værker sønder og sammen i hellig forargelse over hans uafhængighed og mangel på politisk bevidsthed, og Poul Møller ser, at det er netop en ny hellighed, en religiøs galskab, der er brudt ind over Europa med de politiske revolutioner. Det totale tyranni i retfærdighedens gevandter. Det dæmoniske menneskes hensynsløse foragt for næstens fred og trygge systemen."

Og fremdeles fra første del af Søren Krarups Det moderne sammenbrud + 1789-1984 (2.udg. 2001): "... i samme perspektiv som "Kunstneren mellem oprørerne" er det berettiget at se hele Søren Kierkegaards forfatterskab. Det er et tidsopgør i radikal forstand, en undsigelse af den ånd og retning, der formede hans eget århundrede og har formet det efterfølgende. Hvilken misforståelse at gøre det til subtilt tankespind, til raffineret refleksjon. Ansigt til ansigt med den absolutistiske selvoptagethed, der er indholdet af europæisk åndsliv siden den Franske Revolution, forstår man lidenskaben og anskriget i hans bøger - den forkyndelse af kristendom, der er et enfoldigt ord i situationen, fordi den er forkyndelse af den grænse, som det revolutionære og selvrealiserende menneske vil sprænge i sin autonomi. Søren Kierkegaard mødte på samme måde som Poul Møller holdningen i sine nærmeste omgivelser, i det nationalliberale borgerskab, i det københavnske sværmeri for frihed og lighed, i den voksende politisering af tilstandene, i råbet på demokrati, dvs. flertalsdiktatur, i fremhævelsen af samfundet og det offentlige på bekostning af "de privatiserendes stille indbildninger og uskyldige galskaber", endelig i den hegelske filosofi, der i sin totalitære karakter er vokset på samme stamme som den Franske Revolution. Han havde mødt det altsammen i den lille by inden for voldene og fornemmet den uhyggelige styrke i dets vækst."

"Der er ingen tvivl om, at Kirkegaard er sig bevidst at være trådt i karakter mod ideologiseringen - fra den Franske Revolution til kollektivismens og hegelianismens utallige udløbere. Ikke tilfældigt nævner han Revolutionens motto om "frihed, lighed og broderskab" som begyndelse for opløsningen. Han kan stedfæste det også historisk. Det er en udvikling, der har gjort den menneskelige tilværelse og det borgerlige liv til hvirvel og fortvivlelse, fordi den har myrdet Gud eller skaffet den ubetingede fordring bort, hva der vil sige, at den har gjort skabningen til skaber. Deraf kommer det hele. Det er et religiøst problem. Derfor er alt blevet til tomhed, blod og tyranni, og derfor skal den menneskelige virkelighed genindsættes som menneskelig på den eneste måde, det kan lade sig gøre: ved at Gud forkyndes som menneskets herre og skaber. Dette har Kirkegaard gjort. Hele hans forfatterskab er et opgør med dæmoniseringen. "Aldrig vil vel slægten så dybt komme til at sande, at den og hver enkelt i den trænger til, noget står og skal stå ubetinget fast", skriver han, og det ubetingedes forhold til eksistensen og det ubetingedes ubetingede nødvendighed for eksistensen er hans anliggende. Han prædiker for så vidt for samtiden - og just dette er opgaven, for problemet er jo religiøst, lige fra den Franske Revolutions dyrkelse af fornuften over liberalismens og impressionismens dyrkelse af den ubegrænsede frihed til Nietzsches udråbelse af Guds død med heraf følgende omvurdering af alle værdier og dyrkelse af overmennesket. Problemet er religiøst.

Mens Kierkegaard erkendte dette i København, sat på sporet af Poul Møller, blev det godtgjort i det samme Paris, der havde hugget hovedet af Marie Antoinette."

"Herfra er det nemlig, at Karl Marx i 1844 udsender den kritik af den hegelske retsfilosofi, som uddyber og skærper temaet fra den Franske Revolution. 14
"For Tysklands vedkommende er kritikken af religionen i det væsentlige afsluttet, og kritikken af religionen er forudsætningen for al kritik", skriver han i afhandlingen, der blev trykt i "Deutsch-Französische Jahrbücher", og i Feuerbachs fodspor fortsætter han: "Grundlaget for den irreligiøse kritik er: Mennesket skaber religionen, religionen skaber ikke mennesket".
Dette er en efterhånden banal tanke, velkendt for enhver gymnasiast, men vægten i sætningen ligger ikke på det omvendte skema, som Marx i tilslutning til Feuerbach stiller op og som følte revolutionerende i samtiden. Vægten ligger på ordet skåbe: ..."

Og vi er forsåvidt igjén ved 'evolusjonen'; som Marx skriver etter å ha lest Darwins 'Origin': "Darwin's book is very important, and serves me as a basis in natural science for the class struggle in history"; som Friedrich Engels uttrykker det ved Marx' begravelse; "Just as Darwin discovered the law of evolution in organic nature, so Marx discovered the law of evolution in human history".

Og "During 1915, the American pacifist and entomologist Vernon Kellog (1867-1937) had occasion to share a meal with members of the German High Command. Says <Andrew> Marr: "Kellog was horrified by what he heard. 'The creed of natural selection, based on violent, competitive, fatal struggle, is the gospel of the German intellectuals', Kellog wrote. ... Kellog was shocked by this grotesque Darwinian motivation for the German war machine". (Philip Bell; Evolution and the Christian Faith; p.102)

Men tilbake til Søren Krarup; Efterskrift: "68 er riktignok død og borte, men 68'erne sidder på hele magten og former omhyggeligt opinionen i 68-ideologiens billede og holdning. Muren faldt, totalitarismen afsløredes totalt - men hvis vi trøede, at det betød, at anti-totalitarismen eller friheden ville udbrede sig mod øst, blev vi skuffede, for det modsatte skete: totalitarismens ufrihed har bredt sig over Vesten, og i dag er en politisk korrekthet, der i sig bærer alle marxismens totalitære træk og humanistiske messianisme, enerådende i det Europa, der er blevet til EU."

"Medierne pråker det, domstolene dømmer det, politikerne øver det. Den "demokratiske" ideologi er støbtrover menneskerettighedernes læst, hvad der naturligvis betyder, at det onde i dagens EU hedder ulighed eller diskrimination eller racisme."

(Og tilføy Poul Hoffmann: "Egentlig er det tilbudte væsen et abstrakt gruppevæsen, "menneskeheden", "folket" eller hvad der i de skiftende sammenhænge vælges af betegnelser; det enkelte menneske ses der ubesværet bort fra, og noget hensyn til det tages der i sidste instans ikke. De historiske eksempler er legio, med nazismen og marxismen som de anskueligste. Belært af erfaringen passer man i dag på ikke at få dogmerne udmøntet for åbenlyst politisk, som nazisterne og marxisterne var så ubehændige at gøre, for så kan de falde politisk. Det hele skal helst bare ligge i luften som selvfølgelige "videnskabelige" sandheder." Krarup:)

"Dette demokrati med "demokratiske værdier" er jo ikke det demokrati, der beskytter friheden ved at dele magten i en udøvende, dømmende og lovgivende del, og det er således slet ikke demokrati, men et ideologisk instrument til gennemtvangelse af de korrékte værdier. Kongen er død, kongen leve! Totalitarismen døde, totalitarismen lever i det Vesten der hævdede at være i modsetning til kommunismen.

Vi lever uforandret, undertrykte og censurerede, i den linie, som udgår fra Oplysningstid og 1789 og hvis danske stationer jeg søgte at skildre i den bog, der udkom i 1984. <; Det moderne sammenbruds 1. udg.>."

"Det betyder naturligvis, at totalitarismens hovedmodstander, det kristelige sandhedsvidne, den radikale oprører imod den politiske korrektheds menneske-

foragt, bliver fortiet og fortrængt, og sådan er det også gået. Det er atter Georg Brandes' forvanskning av Søren Kirkegaard og hans forfatterskab, der hersker i Danmark."

15

"Gjennom Brandes fikk den nordiske individualisme alt på 1870-tallet sitt fornemste uttrykk som kvinnefrigjøring, og kvinnefrigjøringen sin fremste definisjon var seksuell frigjøring. Kampen for individets rett til selvutlevelse ble først og fremst knyttet til realiseringen av den erotiske trang, "det der brænder på for ham selv", som Jørgen Knudsen sier i sin Brandes-biografi. Denne kampen for seksuell utlevelse måtte ytre seg som stormangrep på ekteskapet og kirken, de to institusjonene som begrenset individets frie kjærlighetsliv. Mens Brandes så med ambivalens på Pariserkommunens politiske radikalisme, sympatiserte han ubetinget med beslagleggelsen av kirkene til praktiske formål, og med opphevelsen av ekteskapet, som han i et brev til elskerinnen Henny Strodtmann i 1874 kaldte et "barbari", et "vanvid, den mest dyriske og rå af alle institusjoner, som kvinderne begiver sig ind i med et opbud af dumhed som man skulle holde for umuligt her på jorden". Mulig ble denne dumhet bare på grunn av menneskenes underkastelse under autoritetsprinsippet, "det mest fornædrende og fordømmende princip af alle principer på jorden", og som ingen steder i verden hadde funnet et sterkere uttrykk enn i kristendommen, som derfor fortjente alt hans hat, slik han skrev i et brev til foreldrene fra sin tid i Italia i 1871: "Hva man ikke gerne vedkender sig højt, det vedkender jeg mig her: det mest levende had til kristendommen; af mit ganske hjerte skal jeg alltid istemme Voltaire's "Ecrasons l'infame". Jeg hader kristendommen indtil marven i mine ben."" (Kaj Skagen; Norge, vårt Norge - Et lands biografi; s.164)

Formørkningen: "The single most remarkable and ironic thing about the "Enlightenment" is that those who proclaimed it made little or no contribution to the accomplishments they hailed as a revolution in human knowledge, while those responsible for these advances stressed continuity with the past. That is, Voltaire, Rousseau, Diderot, Hume, Gibbon, and the rest were literary men, while the primary revolution they hailed as the "Enlightenment" was scientific. Equally misleading is the fact that although the literary men who proclaimed the "Enlightenment" were irreligious, the central figures in the scientific achievements of the era were deeply religious. So much then for the idea that suddenly in the sixteenth century, enlightened secular forces burst the chains of Christian thought and set the foundation for modern times. What the proponents of "Enlightenment" actually initiated was the tradition of angry secular attacks on religion in the name of science - attacks like those of their modern counterparts such as Carl Sagan, Daniel Dennett, and Richard Dawkins. Presented as the latest word in sophistication, rationalism, and reason, these assaults are remarkably naive and simplistic - both then and now. In truth, the rise of science was inseparable from Christian theology, for the latter gave direction and confidence to the former, as will be seen in chapter 16."

"Several recent authors have discovered the secret to Western success in geography. But, that same geography long sustained European cultures that were well behind those of Asia. Others have traced the rise of the West to steel, or to guns and sailing ships, and still others have credited a more productive agriculture. The trouble is that these answers are part of what needs to be explained. Why did Europeans excel at metallurgy, ship-building, or farming? I have devoted a book to my answer: that the truly fundamental basis for the rise of the West was an extraordinary faith in reason and progress that was firmly rooted in Christian theology, in the belief that God is the rational creator of a rational universe." (Rodney Stark; The Triumph of Christianity; pp.252-3)

Så kan man jo alltid ha forståelse for at noen i Frankrike ønsket bli av med "Kirken"; som franske Alexis de Tocqueville observerer det i USA 1830; "I Frankrike hadde jeg nesten alltid sett på religionens ånd og makt og frihetens ånd som diametralsk motsatte krefter, men i Amerika fant jeg at de stod tett bundet sammen og at de hersket sammen over det samme landet." "Amerikanerne

kombinerer kristendommens forståelse av frihet med tankens frihet på en slik måte at det er umulig for dem å forstå den ene uten den andre." (Sitert fra D. James Kennedy & Jerry Newcombe; Hva om Jesus ikke hadde blitt født?; s.104) Om Tocqueville forstod det, vet jeg ikke. Men han observerte forskjellen på katolisisme og kristendom - det siste er i én sum Reformasjonens Skriften aléne.

ETTERSKRIFT I

"The contrived uncertainty which now sorrounds the Bible is directly responsible for some of the 20th century's greatest tragedies. It is no coincidence that Germany, in whose bosom the 'Higher Critics' were nurtured and nourished throughout the 18th and 19th centuries, became sufficiently bereft of moral restraint to plunge the nations of the earth into two appallingly devastating world wars. Having seared the national conscience to the extent that they did, there was no further reason for restraint of any kind, and no remedy either, only an amorality of truly satanic dimensions. Witness the Holocaust. And it was entirely due to their having destroyed the authority of the Word of God among themselves. What its effects will be on other nations in the 21th century we have yet to discover.

Today the critics' work goes on apace through the many modern translations of the Bible that look to the Gnostic perversions of the Word for their authority. The King James Bible and its predecessors are all decried because their reliance upon the Textus Receptus, or Received Text, of the Greek New Testament. It is denounced as old fashioned, biased, narrow-minded and not in tune with modern ideas. Well, they certainly got the last bit right. In its place have appeared the many new translations which boast for their authority the Westcott and Hort contrived 'revision' of the Greek text, not of the New Testament, but of the Gnostic perversions of it - contrived to make them appear to be 'older and better' manuscript authorities for the New Testament than the Textus Receptus - and which are encapsulated today within Codex Sinaiticus, Alexandrinus, and Vaticanus.

But it is how these three 'authorities' - Sinaiticus, Alexandrinus and Vaticanus - came to the fore when they did, which makes for an interesting tale - a very interesting tale indeed. Beginning with Alexandrinus, we see unfolding an ultimately successful attempt - yes, a conspiracy if you will - to begin the task of undermining the Reformation, a Reformation that was not yet a hundred years old when the Codex Alexandrinus arrived here in 1627. Let's see how that happened." (Bill Cooper; The Authenticity of the New Testament - Part 1; p.40)

"Ærlig talt, er det ikke temmelig indlysende, at det er sagen, bibeltroskaben, der sigtes på med hele denne fnysende anti-fundamentalisme-kampagne? Skal vi ikke lige se efter, hva det er, der vælter ind over den skanse, I vil opgive? Det varer i hvert fald lidt endnu, før jeg er parat til at droppe selvbetegnelsen fundamentalist. Hvis provokationen ved brugen af den er blevet skærpet, kan det jo vise sig at være en fordel. Tror I ikke hellere, vi skulle give os til at forklare realiteterne: at bibelfundamentalisme er modsætningen, og den eneste virkelige modsætning, til koranfundamentalismen, darwinismefundamentalismen, mig selv-fundamentalismen, og hvad det i øvrigt er, den Onde går og finder på. Svaret til de sidssyge mordre i islams og andre lejre er ikke at opgive alle fundament eller relativere dem, men at finde det rette fundament og stå fast på det: Bibelen.

Jo, jeg er bibelfundamentalist. Jeg er helt vild med den bog. Jeg er det i, hvad Peter kårder en uudsigelig, forklaret glæde, og hvad Paulus kalder Guds fred, som overgår al forstand. Og hvor jeg ville ønske, at alle mennesker havde det som jeg." (Poul Hoffmann; Kristeligt Dagblad 19.01.02)

ETTERSKRIFT II

(Fremdeles Poul Hoffmann; Undergang og oppstandelse (1972); Den kontaktløse kirke.)

"Man tør hevde at kjernen i saken er en kapitulasjon overfor tidsånden i all dens sorte majestet, for ikke å si en kirkelig utløper av den sekulære profetisme. Som de fleste kapitulasjoner kamoufleres den naturligvis ubevisst som noe annet, helst noe motsatt, og med en egen aggressiv iver - vel oftest som intellektuell redelighet, åndelig progressivitet, religiøs viderekommenhet."

"Og denne menneskefrykt, denne ærgjerrighet som springer ut av forkueelse, er det så altfor lett å se på som noe kristelig ønskverdig; for skal vi få "nutidsmennesket i tale" må vi selvfølgelig "møte ham der han står". Og hva det nærmest vil si, er det aldri noen som har definert. At parolen evangelisk må forstås dithen at formålet i hvert fall ikke er å bli stående og tale med nutidsmennesket, men å få ham ut av mørket, det er en omstendighet som man bare vagt søker å tilgodese. Man må jo ikke støte noen ved å antyde at ikke alt er i orden med ham.

Verdens visdom er i ferd med å bringe Guds dårskap til taushet hos oss."

"Naturligvis er det hele i første rekke et spørsmål om kirkens ledere. Det er ikke noe merkelig i at forførelsens trommeild i særlig grad konsentreres om dem - den vitenskapelige rasjonalisme i særdeleshet, men forøvrig den kaleidoskopiske uvitenhet i alminnelighet. De gustne generaler skulle være dårlige strateger om de ikke forsto at det bare gjelder å gå inn for å få hull på skallet - så er det bare å spise løs, ny motstand møter man først ved kjernen. Henvist som de er til å klare seg med bleke avkok av livets ord eller på egen hånd å skaffe seg det hverdagens kamp levner dem mulighet for, sykner størsteparten av legfolket hen av åndelig underernæring. De mister sin motstandskraft først og fremst mot sekterisme, som i alminnelighet frister med duftende retter, men i høy grad også mot regulært frafall."

"En kirke uten evighetsperspektiver er overhodet ikke noen kirke. Ethvert spørsmål om dens "kontakt" med verden er i virkeligheten meningsløst.

Med Guds rike er det slik at dets borgere kan plassere seg "midt i verden" på en måte som utelukker dem fra all kontakt med den. Evangeliet har alle dager talt til mennesket og kalt på det over en avgrunn. Det er forsåvidt ikke noe problem i det. Men den kristne som hopper over svelget uten å skrubbe nesen mot verden, kan ikke ta evangeliet med seg. Han oppnår bare å miste det selv og svikte Gud og mennesker. Han står hjelpeløs i sin mellomstilling og spør etter en kontaktflate. Man klapper ham kanskje på skulderen (og hvilken ulykkelig trakning etter skulderklapp er det ikke blant oss!), men man hører ikke på ham. Noe svelg som skiller er det ikke, tvert imot: Han har ikke annet å si enn det man vet fra før.

Ingen troskap mot jorden er mulig for den som har mistet utsynet til Himmelen - og til den gjænfødte jord."

"Hvor forsiktig og dunkelt tales det ikke i dag blant oss om verdens gjænfødelse gjennom veer! De få som i likhet med Dibelius (oftest er det ellers mennesker som er blant de stille i landet) åpent vedkjenner seg sin tro på at vi lever meget nær historiens siste krise, har naturligvis mange deprimerende opplevelser i omgang med sine medmennesker. Men de smerteligste har de undertiden i omgangen med sine medkristne. Unngå kontroversene kan de ikke, all den stund det jo ikke er tale om et synspunkt som kan skrues av den samlede livsholdning og dyrkes som hobby i ledige stunder, men om noe som gjennomsyrrer det hele fra grunnen og snur opp ned på adskillig."

"Man tier helst, så lenge man kan forlike det med sin samvittighet.

Bibelsk orientert tale om muligheten av en nær forestående avslutning på verdensløpet er noe så uvant, også i mang en kirkelig forsamling, noe så radikalt annerledes at hvis man ikke kan klare å fremstille tingene i en viss bredde og sammenheng, er det ganske enkelt umulig å gi et forsvarlig inntrykk av hva det dreier seg om. Stadig må man i sannhetens interesse avstå fra i det hele tatt å begynne, fordi det bare kan bli enkelte brokker, som floden skylder bort i ny overbevisning om sin egen selvfølgelighet.

Det går som regel slik at resten av selskapet ser uforstående ut, inntil det

går opp for dem at de har å gjøre med en som tror at verden snart går under. Så rubriserer de ham stilltiende som en enfoldig svermer eller en arg sekterer, og leder skånsomt samtalen inn på andre ting. Ofte er der en som kommer frem med det gamle orakelspråket at man jo til alle tider har sett tegn på at verden sto foran undergangen, og vel med like stor rett som i dag.

Og vil man så påpeke at det rett og slett ikke er riktig, og at verden aldri har kjent en epoke som i så henseende tåler noen sammenligning med vår - så har man ikke annen utvei enn å begynne på en pinlig elementær redegjørelse som raskt blir avbrutt av en annen, som rømmer seg og gir seg til med å forklare utviklingslæren eller annet slikt, som man har beskjeftiget seg med i årevis og for lengst er ferdig med. Man hører høflig etter og tenker på noe annet.

Eller også er der en tredje, som siterer Luthers gylne ord om at hvis jeg visste at verden gikk under i morgen, ville jeg allikevel plante et epletre i dag (eller var det et pæretre?). Man smiler bifallende av åndfullheten sammen med de andre, og før man vet ordet av det, er man midt i en animert diskusjon. Om fruktavl.

Hjem gjennom stille gater - man har unngått å fornærme noen - men man har det elendig. Der er noe som ligner et brus i natten, som bulder fra en foss, skjult bak neste sving på den store, tungt henglidende flod.

Adskillige av dem som leser denne lille boken, vil sikkert kjenne dette og meget mer av egen bedrøvelig erfaring. I kirken som helhet er der bare noen få steder man kan gå til og finne forutsetninger for en moderne drøftelse av tegnene i tiden og Kristi gjenkomst. Vi har ikke mange igjen av "Issakars barn som forsto seg på tidene, så de visste hva Israel hadde å gjøre." (1. Krøn 12, 32). Det er som om den sataniske eskatologi har listet seg dypt inn i kirken og fortrenget Bibelens."